

(Супер)хероји данашњице

Небројено пута му је речено да ништа неће постићи у животу, да ће бити нико и ништа. Та иста прича прати га и данас. Свим тим ударцима и падовима које је претрпео, свим тим увредама никада није било дозвољено да буду видљиве. Он је био снажнији него што су они знали, него што ми знамо. Од тада, срце од челика, ум и душа од пламена расту у тишини.

Двадесетак година касније он поседује невероватну жељу за животом манифестовану у облику једног човека који води свакодневну борбу.

Одгаја и подиже своју малу ћерку, велику наду и инспирацију. Сваког дана се буди, облачи свечано одело, кошуљу и кравату, а потом буди ћерку како би ишла у школу. Не скида осмех са лица кад год угледа њене сањиве очи, упркос свим проблемима које има. Обоје су спремни, прешли су преко прага куће и закорачили у непознато, у време у коме је све релативно. Путеви им се разилазе, она одлази у школу да гради своју будућност, а он на посао како би јој ту будућност обезбедио.

Док иде на посао несигурним корацима, очи су му пуне бриге, а појава му је оличење жртве. Упркос свему томе, наставља ка свом одредишту пролазећи свакодневно истим путем испод моста. Када се удаљи довољно да га ћерка неком случајношћу не би угледала, он започиње преображај којег се стиди. Из отмене торбе, једине коју има, вади крпу, скида одело, а испод њега се налази прљава и поцепана радничка униформа. Упркос његовој униформи тада се уочава изузетно храбра особа, особа која је у стању да завлада светом када јој се буде указала прилика. Своје чисто одело умотава у крпу, пажљиво га ставља у торбу, на сигурно од све прљавштине коју свет производи. Оно му је свакодневни подсетник да ако буде веровао, можда му то отмено одело замени прљаву униформу. Тако обучен, креће да ради на депонији.

Док напорно ради усред смећа, усред свега што су други одбацили као сувишно и непотребно, он има вере у себе. Његов пламен сија јаче него икад исказивањем јасне поруке да он има циљ, да он није непотребан. У мислима му се непрестано приказује слика ћерке, а у њеном размишљању је отац са осмехом на лицу. То је оно што је непроцењиво, оно што му даје мотив да у животу пружи бољи пример својој ћерки. Док су на депонију пристизале нове гомиле одбаченог, угледао је једну играчку. Извадио ју је из гомиле. То је била играчка у облику лава. Обрисао је играчку од прашине и сузе која је на њу пала и ставио је у џеп. Његов радни дан се завршио, а и ћерка је након школе кренула кући. Наравно, пресвукао се у своје одело и знатно одважнијим кораком кренуо у сусрет ћерки, али овог пута не испод моста већ преко моста. Она га је угледала, потрчала и скочила му у загрљај. Он јој је поклонио играчку лава која означава њихову свакодневну заједничку борбу. По традицији, сусрећу им се путеви на мосту, симболу спајања и уједињавања.

Вероватно би многи помислили да се овај човек није трудио у животу, али он је очит пример коме је свет одузео оригиналност и јединствени сан зарад профита и нехуманог односа. Када се бориш за нешто цео живот, пролазиш кроз многе боли, лажи. Све исплакране сузе доведиће до искре која ће када дође прави тренутак засјати у очима пламеном вечности. Отац и ћерка су ратници садашњице. Сви смо ми у неком тренутку и на одређеном ступњу живота ратници, само неки од нас победе, а неки на жалост изгубе. Свако од нас може да постане научник, астронаут, да освоји свет знањем и мудрошћу, да помера границе, мења историју, постигне немогуће. Свако се спотакне и падне, али они који устану и покушају поново, то су хероји. Тако суперхероји науче да лете. Сваким даном и сваким сатом ови људи претварају бол у снагу, у снагу која се гомила и чека да буде ослобођена. Ови људи су неопевани хероји, јунаци, њих нико не мора да велича јер они то својим живљењем чине. Понекад је довољно да свако наше "не могу" претворимо у "могу" и "хоћу". Можда се овим људима сва врата затварају, али су они довољно генијални да сами створе и отворе врата која ће их одвести на прави пут.

Судбина је чудесна. Можда ће за пар година слика овог пожртвованог оца, јуче, мале девојчице, а већ сутра образоване и успешне жене, бити на зиду у дворани славних. Снага се не процењује увек величином и наизглед моћном грађом. Само је оно дрво чврсто и јако које често бије ветар. Мека вода дуби тврди камен, а мали кључ отвара велика врата. Права снага човекова није у нагонима, већ у непоколебљивој и спокојној тежњи према добру које човек одређује у мислима, изражава и спроводи у делима. Велике ствари су испунили они који нису осећали немоћ човека. Отац прави мале кораке ка циљу, они су наизглед безнадежни, али дрво са бујном крошњом израста из младице, путовање од хиљаду миља почиње стопом и у томе је сва чаролија. Њему су цео живот говорили како не може, али нису смели то да говоре и да суде. Само је сам човек свестан својих могућности. Попут овог човека, и суперхероји се пресвлаче, дању су обични људи, а ноћу спасавају свет од зла. Његов живот је добио смисао, јер је његова ћерка данас образована и успешна, њена слика краси универзитет на коме је дипломирала као најбоља у генерацији. Ето, то је био циљ коме је тежио и који се остварио. Жеља му се испунила, а све те године говорили су му да неће.